

Posudek vedoucího bakalářské práce
Historické náhrobníky a epitafy severního Plzeňska
Adéla Pánková

Oblast epigrafiky a sepulkrálních památek se v posledních letech těší poměrně velkému zájmu odborníků, o čemž svědčí nejen celá řada monografií, ale i vědecká platforma v podobě periodika *Epigraphica et Sepulcralia*, vedeného Jiřím Roháčkem. Rovněž na západě Čech již došlo (zvláště v 90. letech minulého století díky Zdeňku Procházkovi) k částečnému zpracování problematiky, primárně v oblasti Českého lesa (Tachovsko, Domažlicko). Plzeňsko – a vlastně i Plzeň samotná – však překvapivě zůstalo opomenuto. Proto mne potěšilo, že se A. Pánková nabídnutého tématu ujala a (byť předjímám) úspěšně se jej zhostila.

Úkol to byl náročný. Jak na logistiku v případě cestování po okrese a domlouvání zpřístupnění kýžených církevních objektů, tak na bádání v terénu v čele s nutností ovládnout čtení středověkých a raně novověkých nápisů, i v archivech a digitálně publikovaných matrikách, v nichž se autorka setkala s dalšími paleografickými a jazykovými (němčina, latina) záludnostmi. Jejím cílem bylo vytvořit ucelený encyklopedický soupis, který by představil a popsal jednotlivé sepulkrální památky vzniklé v regionu do konce 18. století, včetně prosopografie příslušných pohřbených osob. U některých rodů přitom šlo o osobnosti dávno zapomenuté, o nichž se informace daly získat (notabene při komplikacích s uzavřením archivů) jen obtížně nebo vůbec.

Encyklopedie má pevnou a jasnou strukturu. V úvodu je stanovena metodika a definovány pojmy náhrobník, epitaf a náhrobní deska. Do budoucna se na tomto poli otevírají širší možnosti analýzy na základě prohlubujícího studia literatury i vlastního pozorování. Následují abecedně seřazené lokality, v nichž se autorce podařilo zaznamenat výskyt náhrobníku nebo epitafu z daného období. Celkem se jedná o osmnáct lokalit, přičemž v jedné z nich (Žihle) došlo k zachycení sepulkrálních památek na dvou různých místech. A. Pánková u každého hesla popsal nejen náhrobník a provedla přepis jeho textu, ale doplnila jej také o stručnou historii kostela, v němž se nachází. Detailnější prosopografie pohřbených osob by rovněž mohla být námětem do budoucna, protože si vyžádá náročnější archivní průzkum. Pro požadovaný účel je každopádně více než dostačující, ba nadstandardní, což dosvědčuje i rozsáhlý poznámkový aparát, za který by se nemusela „stydět“ ani žádná diplomová práce.

Závěr je také velmi zdařilý a skutečně sumarizuje a kvantifikuje autorčin výzkum. Stejně tak oceňuji rozsah použité literatury a pramenů, čítající úctyhodné množství titulů a (povětšinou digitalizovaných) archivních zdrojů. Z vlastní zkušenosti rovněž vím, nakolik je obtížné pořídit v případě některých náhrobníků kvalitní obrazovou přílohu (zvláště pokud jsou památky někde zastaveny obtížně manipulovatelnými předměty), tudíž slova uznání na adresu A. Pánkové platí i v tomto směru.

K práci nemám zásadní připomínky, naopak jen vyslovuji naději, že autorka bude ve svém výzkumu pokračovat a rozšíří jej na jižní Plzeňsko (potažmo i Plzeň) a své výsledky a závěry bude publikovat. Bakalářskou práci A. Pánkové velmi rád doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako výbornou.